

МУКОФОТИ ТАРБИЯИ ДУХТАР

فضل تربية البنات

[Тоҷики – Tajiki – طاجيكية]

Абдуссатори Ҳомид

2009 - 1430

islamhouse.com

فضل تربية البنات

« باللغة الطاجيكية »

عبد الستار حميد

2009 - 1430

islamhouse.com

МУКОФОТИ ТАРБИЯИ ДУХТАР

Дини мубини ислом дар хусуси эҳтиром ба зан нисбати дигар динҳо дастуроти зиёде дорад. То паҳншавии ислом миёни арабҳо таваллуди духтар моёи нангу бадномӣ буд. Бо зухури ислом ин одати бад аз миён бардошта шуд. Барои баланд бардоштани мартабаи зан ҳазрати Муҳаммад (с) фармуданд:

«Ҳар касе аз уммати ман се духтар ё се хоҳарро дар тарбияи худ гирифта, ба онҳо неки бикунад, онҳо барои ӯ аз оташи дӯзах пардае мешаванд».

Яъне, тарбияи неки духтарон сабаб мешавад, то ин шахс аз оташи дӯзах наҷот ёбад.

Ҳар чизе, ки нозук аст, тарбияаш низ нозуку душвор аст. Тарбиятгарони ботарбия лозиманд, то аз ӯҳдаи ин кори душвор бароянд. Барои тарбиятгар сарчашмае лозим аст, то ҳамчун қутбнамо аз он истифода намояд. Сарчашмаи беҳтарин Қуръон аст, сипас ҳадисҳои Расули Худо (с) ва ёрони ӯ, сипас фармудаҳои ҳақимон, сипас таҷрибаи рӯзгордидагон. Сифатҳои, ки духтар бояд дошта бошад, инҳоянд:

أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ ﴿١﴾ إِنَّ الْمُسْلِمِينَ وَالْمُسْلِمَاتِ وَالْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ وَالْقَنِينِ
وَالْقَنِينَاتِ وَالصَّادِقِينَ وَالصَّادِقَاتِ وَالصَّابِرِينَ وَالصَّابِرَاتِ وَالْخَشِيعِينَ وَالْخَشِيعَاتِ
وَالْمُتَصَدِّقِينَ وَالْمُتَصَدِّقَاتِ وَالصَّيِّمِينَ وَالصَّيِّمَاتِ وَالْحَفِظِينَ وَالْحَفِظَاتِ فُرُوجَهُمْ وَالْحَافِظَاتِ
وَالذَّاكِرِينَ اللَّهَ كَثِيرًا وَالذَّاكِرَاتِ أَعَدَّ اللَّهُ لَهُمْ مَغْفِرَةً وَأَجْرًا عَظِيمًا ﴿٢٥﴾

«Мӯъмину мукулмон, ростгӯй, босабр, худотарс, садақадиханда, рӯзагиранда, шармгоҳи худро аз зино ҳифзкунандаву нигоҳдоранда бисёр ёдкунандаи Худо. сураи «Аҳзоб»

Дар сураи «Таҳрим»,

ду сифати дигарро зикр кардааст, ки инҳоянд:

أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ ﴿١٢﴾ عَسَىٰ رَبُّهُٓ إِن طَلَّقَكُنَّ أَن يَبْدُلَهُٗٓ أَزْوَاجًا خَيْرًا مِّنْكَنَّ مَسْلَمَاتٍ مُّؤْمِنَاتٍ

فَنِنْتٍ تَتَّبِعْتِ عِدَاتٍ سَدَّحَتْ تَتَّبِعْتِ وَأَبْكَارًا ﴿١٣﴾

тавбакунанда, Худоро ибодаткунанда.

Дар сураи «Мумтаҳана» ояти 12 ин сифатхоро барои занон лозим медорад:

أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ ﴿١٢﴾ يَتَأَيَّأُ النَّبِيُّ إِذَا جَاءَكَ الْمُؤْمِنَاتُ يُبَايِعَنَّكَ عَلَىٰ أَن لَا يُشْرِكْنَ بِاللَّهِ شَيْئًا

وَلَا يَشْرِكْنَ وَلَا يَزْنِينَ وَلَا يَقْتُلْنَ أَوْلَادَهُنَّ وَلَا يَأْتِينَ بِبُهْتَانٍ يَفْتَرِينَهُ بَيْنَ أَيْدِيهِنَّ وَأَرْجُلِهِنَّ وَلَا

يَعَصِينَكَ فِي مَعْرُوفٍ فَبَايِعْنَهُنَّ وَأَسْتَغْفِرْ لَهُنَّ اللَّهُ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١٣﴾

«Ҳеч касро бо Худо шарик насозанд, дуздӣ накунанд, зино накунанд, фарзандони худро накушанд, фарзандеро, ки аз шавҳараш нест, ба дурӯғ ба ӯ нисбат надиханд, дар корҳои нек нофармонии Пайғамбар (с) накунанд». Қуръон аз аввал то ба охир молмомол аз авсофу ахлоқест, ки бояд ҳар як духтари мукулмон онҳоро дошта бошад. Ҳамаи он авсофу ахлоқро наметавон дар як варақу ду варақ баён намуд. Дар ҳадис омадааст, ки Расули Худо (с) ба Оиша (р) фармуданд: «Кореро, ки сабаби узрварӣ шавад, тарк намое!» Ин ривояти Дайламист.

Ҳазрати Муҳаммад (с) дар ҷои дигар фармудаанд: «Беҳтарини занон касест, ки дасти дарозтар дошта бошад». Ин дасти дарозтар ба маънии саховати бештар мебошад.

Ҳаким Тирмизӣ нақл мекунад, ки Расули Худо(с) фармудаанд: «Шарму ҳаё зебогист. Тарси Худо олиҳимматист. Беҳтарин чизе, ки инсон савори он мешавад, сабр аст. Аз Худо умеди кушоиш доштан ибодат аст». Ин гуна ҳадисҳо зиёданд. Дар китоби «Унвонул баён», ки китоби тарбиявист, ба ин мазмун масале омадааст. Модасаге модашереро таъна зада гуфт: «Ман баякборагӣ то ҳашт фарзанд ба дунё меораму ту беҳунар ҳамагӣ як-то». Модашер дар ҷавоб гуфт: «Рост аст, ки ту ҳашт- то ва ман як – то, аммо фаромӯш макун , ки ман шербача ба дунё меораму ту сағбача. Пас якеи ман аз ҳашттои ту беҳтар аст».

Ин масал ба занон меомӯзонад, ки як фарзанди нек ва ботарбия беҳтар аст аз чандин фарзандоне, ки бад ва бетарбияанд. Мутаассифона, имрӯз бархе аз падарон насиҳат ба духтарони худро фаромӯш кардаанд. Талаботи моддии онҳоро аз дандони тилло сар карда, то қолину мебел бароварда месозанд, аммо ба маънавиёт аҳамият намедиханд. Ҳамин аст, ки дере нагузашта духтари бетарбия коре мекунад, ки оилаашро вайрон месозад ва бори сари падару модар мешавад. Муҳаммад Иқболи Лоҳурӣ ба духтарони мусулмон хитоб карда мегӯяд:

Фитрати ту ҷазбае дорад баланд,
Чашму хуш аз усваи Захро мабанд.
То Ҳусайне шохи ту бор оварад,
Мавсими пешин ба гулзор оварад.
Барои ҳама падару модаррон дар тарбияи неки
духтарон муваффақиятро хоҳонем.